

אלהי זהב : ד מדרכי התשובה להיות
 השב צועק תמיד לפני י"י בבכי ובתחנונים.
 ועושה [ג] צדקה כפי כוחו. ומתרחק הרבה
 מן הדבר שחטא בו. ומשנה שמו, כלומר
 שאני אחר ואיני אותו האיש שעשה אותן
 המעשים. ומשנה מעשיו כולן לטובה ולדרך
 ישרה. וגולה ממקומו, שגלות מכפרת עון
 מפני שגורמת לו להכנע ולהיות עניו ושפל
 רוח : ה ושבת גדול לשב שיתודה ברכים

וטובה היא לו שלא נתגלה עונו שני אשרי נשוי
 פשע כסוי חטאה : ו אע"פ שהתשובה
 והצעקה יפה לעולם, בעשרת הימים שבין ראש
 השנה ויום הכפורים היא יפה ביותר ומיד היא
 מתקבלת שני דרשו י"י בהמצאו קראוהו
 בהיותו קרוב. במה דברים אמורים ביחיד,
 אבל בצבור כל זמן שעושי תשובה וצועקין
 בלב שלם הן נענין שני כ"י אלהינו בכל קראנו
 אליו : ז יום הכפורים הוא זמן תשובה לכל ליחיד ולרבים, והוא קץ

כ"ה

מאהרן

טו. אפילו כשנופלין לפעמים לתוך רפש וטיט שקשה לו מאד לצאת משם,
 צועקין וצועקין וצועקין (ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון: אין
 אפילו אז מעפאלט אין א בלאטי אריין, שרייט מען אין מע שרייט אין מע
 שרייט) והגביה ידיו קצת ולא אמר יותר. (שיחות הר"ן שיחה קכט)

ושאלתי אותו אבל איך זוכין לזה. והשיב יכולין לבוא לזה ובלבד שלא
 יתיאשו עצמן מן הצעקה ותפילה ובקשה, רק לעסוק בצעקה
 ותפילה ותחינה וכו' ולא יתייגע לעולם עד שיבוא לזה לעלות וכו', כי עיקר
 התשובה הוא צעקה וזעקה להשם יתברך וכו' (ליקושי הלכות י"ד הלכות נדרים
 ושבועות הלכה ד' אות כ"ז עיין שם דברים נפלאים^{שמ}). (חיי מוהר"ן אות תקס"ה)

יא. בכפר אוסיאטין סמוך לעיר מעדווידווקע שם היה דר חמיו ז"ל [של
 רבינו זצ"ל], ושם היה עיקר גידולו, ושם הולך נהר גדול ועליו
 גדילים קנה וסוף הרבה למאד מאד, היה דרכו בקודש של אדוננו מורינו
 ורבינו זכר צדיק וקדוש לברכה שהיה לוקח לפעמים ספינה קטנה ושט
 עמה בעצמו לתוך הנהר הנ"ל, אף על פי שלא היה יכול היטב להנהיג
 ספינה זאת, אף על פי כן היה שט עמה עד אחורי הקנה וסוף, עד המקום
 שלא היו רואין אותו עוד, ושם עשה מה שעשה בעבודת השם יתברך
 בתפילה והתבודדות, אשרי לו כי באמת זכה למה שזכה כנראה בחוש
 בספריו הקדושים.

מענין הספינה הנ"ל, שהלך עם הספינה לתוך הנהר והוא לא ידע להנהיג
 הספינה, וכשבא בתוך הנהר רחוק מהיבשה ולא ידע כלל מה
 לעשות, כי הספינה מתנוודדת וכמעט שטבע חס ושלום, ואז צעק להשם
 יתברך והרים ידיו אליו כראוי, וכן כשהיה תלוי בידיו על החומה בטבריה
 כשרצה לברוח מהעיפוש רחמנא ליצלן וכו' וראה תחתיו הים כנרת וכמעט
 כמעט שיפול כמבואר במקום אחר בסיפור הנסיעה שלו לארץ ישראל, אז
 גם כן צעק בלבו להשם יתברך כראוי.

והיה רגיל לספר זאת, ורצה להכניס בלבנו שכך צריך כל אחד ואחד
 לצעוק להשם יתברך ולישא לבו אליו יתברך כאילו הוא באמצע
 הים תלוי על חוט השערה, והרוח סערה סוער עד לב השמים עד שאין יודעין
 מה לעשות, וכמעט אין פנאי אפילו לצעוק, אבל באמת בודאי אין לו עצה
 ומנוס כי אם לישא עיניו ולבו להשם יתברך, וכך צריכין בכל עת להתבודד
 ולצעוק להשם יתברך, כי האדם בסכנה גדולה בזה העולם כאשר יודע כל
 אחד רופשו. והבו הדברים היטב. (שיחות הר"ן שיחה קי"ז)